

Recunoscând blonda pe care o văzuse la a doua lui vizită, se duse drept la ea și o abordă cu un zâmbet.

- Bună. Lena e pe aici?

- Da, în spate, în birou. Ușa din dreapta scenei.

- Mulțumesc.

- Oricând, drăguțule.

Bătu rapid în ușa pe care scria ACCESUL INTERZIS și vârî capul înăuntru. Ea stătea la un birou, lucrând la computer. Avea părul prins la spate și asta îl făcu să-și dorească să-i acopere ceafa cu sărutări.

- Bună. Ce pui la cale?

Lena se lăsă pe spate și își întinse umerii leneș.

- Văd că ai învățat. Ce cauți la ușa mea, *cher*?

- Eram prin împrejurimi și m-am gândit să trec, poate mă lași să-ți ofer un prânz. Ca un fel de preludiu pentru mâine-seară.

Se gândise la el, chiar mai mult decât ar fi vrut. Iar acum iată-l, înalt, zvelt și atât de viril.

- Îmi completez registrele contabile.

- Și eu te-am întrerupt. Nu detești chestia asta? Totuși intră și, așezându-se pe marginea biroului, o informă: Ți-am luat un cadou.

Abia atunci observă ea punguța de cadouri.

- Nu văd cum ai fi putut să bagi o mașină acolo.

- O să ajungem și la mașină.

Fără a-și dezlipi privirea de pe chipul lui, luă punguța, apoi vârî mâna și scoase o cutie. Era împachetată în hârtie aurie și legată cu o panglică albă pretențioasă. Nu se grăbi deloc, întotdeauna fusese de părere că momentele acelea de anticipare a darului erau la fel de importante ca darul însuși.

Puse cu grijă funda și panglica înapoi în pungă, după care desfăcu încet hârtia și o împături meticolos.

- Cât îți ia să-ți desfăci cadourile în dimineața de Crăciun? întrebă el.

- Îmi place să nu mă grăbesc. Deschise cutia și simți cum buzele îi zvâcneau într-un zâmbet, dar își păstră o mină serioasă când văzu râșnițele de sare și de piper

în formă de raci cu gurile până la urechi. Ei, ce să zic, fac o pereche frumoasă, nu?

- Așa m-am gândit și eu. Aveau și aligatori, dar ăștia doi mi s-au părut mai prietenoși.

- Fac parte din campania ta de vrăjeală, *cher?*

- Bineînțeles. Cum ți se par?

- Drăguți. Trecându-și degetul peste un rânjet uriaș, decise: Foarte drăguți.

- Foarte bine. Atunci, de vreme ce tot te-am întrerupt și te-am luat cu vrăjelile, ce-ar fi să mă lași să te duc și la masă acum? Să-ți întorc favoarea pe care mi-ai făcut-o cu ouăle.

Lena se lăsă pe spate pe scaun și se legănă puțin în timp ce se gândea la propunerea lui.

- De ce am sentimentul că de fiecare dată când te văd ar trebui să o iau la sănătoasa în direcția opusă?

- Poți să mă percheziționezi. Oricum, picioarele mele sunt mai lungi, așa că te-aș ajunge curând. Se aplecă peste birou și ridică din sprâncene constatând că purta o fustă scurtă. Picioarele lui or fi fost mai lungi, dar nu ar fi arătat nici măcar pe jumătate așa de frumoase doar în ciorapi. Ai putea totuși să ajungi destul de departe, remarcă el amuzat. Cum se face că ești îmbrăcată la patru ace?

- Nu sunt la patru ace. Sunt haine de biserică. Am fost la slujbă. Acum zâmbea. Cu un nume ca al tău m-am gândit că ești un puști catolic.

- Trebuie să recunosc, sunt vinovat.

- Ai fost la slujbă astăzi, Declan?

- Sunt cam pe jumătate ateu, mormăi el spășit.

- Ah, făcu ea țuguindu-și buzele. *Grandmama* va fi dezamăgită din pricina ta.

- Am fost băiat de altar timp de trei ani. Asta ar trebui să conteze.

- Și care este numele pe care l-ai primit la prima împărtășanie?

- Îți spun dacă vii cu mine să luăm prânzul. Se întinse după raci, îi luă și îi făcu să țopăie deasupra biroului

ei. Haide, Lena, vino și joacă-te cu mine. S-a făcut așa de frumos afară!

- Foarte bine. Era o greșeală, îi spuse creierul ei cel pragmatic, dar se ridică în picioare și își luă poșeta. Poți să mă duci să luăm prânzul. Dar să fie unul rapid.

Se aplecă, salvă documentul la care lucra și închise computerul.

- Michael, spuse el întinzându-i mâna. Declan Sullivan Michael Fitzgerald. Dacă aș fi mai irlandez de atâta aș avea și sângele verde.

- Pe mine mă cheamă Louisa. Angelina Marie Louisa Simone.

- Foarte franțuzesc.

- *Bien sûr*. Și vreau mâncare italienească. Du-mă să mănânc niște paste, îi ceru ea luându-l de mână.

Din vizitele lui anterioare, Declan știa că trebuia să te străduiești peste toate ca să găsești un loc unde se mânca prost în New Orleans. Când Lena o luă înainte și îl conduse spre un mic restaurant lipsit de pretenții, nu-și făcu griji. Tot ce trebuia să facă era să adulmece puțin aerul din jur ca să-și dea seama că urma un prânz delicios.

Ea îi făcu semn cuiva, arătă înspre o masă goală și aparent primi încuviințarea să se așeze acolo.

- Aceasta nu este o întâlnire, îl avertiză când el îi ținu scaunul să se așeze.

Declan se strădui din toate puterile să facă o față absolut nevinovată și aproape că reuși.

- Nu e?

- Nu, zise Lena lăsându-se pe spătar și punând picior peste picior. Întâlnire este când ne fixăm o anumită oră și tu vii să mă iei de acasă. Asta e doar ceva așa, că ai trecut pe la mine. Deci, mâine e prima noastră întâlnire. În caz că te gândeai la acea regulă cu a treia întâlnire.

- Nouă, bărbaților, nu ne prea place să credem că femeile știu despre asta.

- Sunt o mulțime de lucruri despre care nu vă place să credeți că le știm. Rămase cu ochii în ochii lui, dar

ridică o mână să-l salute pe bărbatul brunet care se opri lângă masa lor. Salut, Marco.

- Lena. Îi sărută mâna, apoi îi dădu un meniu. Mă bucur să te văd.

- Acesta este prietenul lui Remy de la universitate, Declan. L-am adus aici ca să vadă cum se gătește mâncarea italienească în Vieux Carré.

- Nu vei găsi nicăieri ceva mai bun de atât. Patronul dădu mâna cu Declan și îi întinse și lui un meniu. Mama e la bucătărie astăzi.

- Atunci trebuie să ne pregătim pentru un adevărat ospăț, spuse Lena. Ce-ți face familia, Marco?

Intrigat, Declan urmări scena. Când ea se foi pe scaun și își ridică privirea spre Marco, totul se modifică în jur ca și cum ei doi ar fi fost singuri pe o mică insulă de intimitate. Era ceva sexual între ei, nu exista nici o îndoială, dar totuși mai era ceva, un sentiment de... grijă al unuia pentru celălalt, decise el.

- Face foarte bine. Sophie a mea a câștigat vineri un premiu la concursul de ortografie.

- Ai un copil foarte isteț.

Discutară așa câteva minute, timp în care Declan se mulțumi s-o contemple. Modul în care ridica și cobora din sprâncene, sau cum se încrunta, în funcție de ceea ce simțea. Mișcările buzelor, punctate de acea aluniță fermecătoare. Când Lena se întoarse spre el, clătină din cap.

- Scuză-mă, mi-ai spus ceva? Mă uitam la tine. Mă pierd complet când fac asta.

- Ce se mai pricep tipii din nord să folosească vorbe meșteșugite, remarcă Marco.

- Și e și drăguț, nu? râse Lena.

- Foarte drăguț. Lena o să ia linguini cu fructe de mare. Tu știi ce vrei, sau ai nevoie de puțin timp să te hotărăști?

- Să nu iei același lucru. Lena bătu cu degetul în meniul pe care Declan nici nu-l citise. Altfel nu va avea nici un farmec să gust din farfuria ta. Mai bine încerci scoicile umplute. Mama lui Marco le face foarte bune.